

Bedelingen

De 4e bedeling:

Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijn stem zult gehoorzamen en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijne.

En gij zult Mij een pristerlijk koninkrijk en een heilig volk zijn.

Dit zijn de woorden die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.

En Mozes kwam en riep de oudsten des volks en stelde voor hun aangezichten al deze woorden, die de HEERE hem geboden had.

Toen antwoordde al het volk gelijkelijk en zeide:

Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen.

En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den HEERE.

Exodus 19:5-8

*Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods,
die mij gegeven is aan u.*

Efeze 3:2

4e bedeling: de Bedeling der wet

We hebben nu 3 bedelingen gehad, namelijk:

1e bedeling : de individuele mens, de Bedeling van het geweten

2e bedeling : de volkeren, de Bedeling van het menselijk bestuur

3e bedeling : 1 individu, geroepen uit de volkeren

geroepen met de belofte om tot volk te worden
de Bedeling der belofte

Het logisch vervolg hierop is:

Eén volk, Israël, eveneens geroepen uit de volkeren.

Omdat zij afstamt van dat éne geroepen individu uit de vorige bedeling, aan wie beloften gedaan zijn.

Namelijk Abraham.

En daarom: In de Bedeling der wet wordt de belofte van God aan Abraham veruiterlijkt.

Kenmerk: bedeling van één geroepen volk, namelijk Israël.

Eén volk, geroepen uit de volkeren (want zij heeft haar oorsprong op de 3e dag)

Verbond: Mozaïsch (Mozes is de rentmeester)

Begin: Uittocht uit Egypte (zoals een bevalling)

Einde: De dood van de HEERE Jezus Christus

Begin van de 4e bedeling:

Exodus = Uittocht

De zonen Israëls trokken met “vreemd volk” (Egyptenaren die op de God van Israël vertrouwden) uit Egypte en in de woestijn werden ze tot één volk.

Onder leiding van die ene, ware, levende God.

Ze zouden een eigen land, een eigen Man en Zijn wet, Zijn onderwijzing, ontvangen.

Het volk Israël kreeg de wet, de huwelijksvoorwaarden, het Woord van haar Man.

Die wet werd hen 50 dagen na de uittocht uit Egypte, op de Sinai, gegeven.

De 4e bedeling werd pas volledig van kracht, na de vestiging van het volk in Kanaän.

Want grote delen van de wet spreken over: “wanneer gij in het land zult gekomen zijn, enz.”

De 40 jaar in de woestijn zijn dan ook een soort overgangsfase. We hebben dus aan één kant te maken met de officiële datum van het begin van deze bedeling. En vervolgens met een de periode aangaande de inwerkingtreding van deze bedeling.

Dit is met de andere bedelingen ook zo.

Bij Noach:

“Heerschappij van de volkeren” was pas mogelijk, toen die volkeren er ook waren.

Bij Abraham:

Na 30 jaar kwam pas het Beloofde Zaad, bij de spening van Izaäk

Bij Mozes:

Na 50 dagen, vanaf de uittocht gerekend, kwam pas de wet.

En de meeste wetten konden pas in het land Kanaan (40 jaar later), in de praktijk gebracht worden.

Het einde van de 4e bedeling:

Het einde van deze bedeling is daar, waar één van beide partijen sterft.

Romeinen 7:1 e.v.:

Of weet gij niet broeders, want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan, dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft.

Want een vrouw, die onder den Man staat, is aan den Levenden Man verbonden door Zijn wet; maar indien de Man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des Mans.

Dit betekent dat de wet bij de kruisiging en dood van de HEERE Jezus eindigde.

Dit is het definitieve einde van de Bedeling der wet.

Toen Jehovah (de Man van Israël) aan het kruis stierf, hield deze overeenkomst op.

1 Korinthe 2:8:

Welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben.

Dat de HEERE Jezus daarna weer uit de dood opstond, was de grote verrassing.

Onze zegeningen zijn dan ook verbonden met het feit dat de HEERE opstond.

Deuteronomium 5:6

Ik ben de HEERE uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb.

De wet werd alléén aan Israël gegeven en aan hen die bij Israël wilden horen.
De term “wet” is het woord “thorah” en betekent: onderwijzing.
Aan Israël zijn niet alleen de 10 geboden, maar in totaal 5 boeken van Mozes gegeven: al wat God tot Mozes gesproken had.
Het gaat hier om het Woord van God, dat aan Israël geopenbaard wordt.
En in de breedste zin, is de gehele Schrift: “wet”, namelijk “Onderwijzing”

Psalm 119:142:

Uw wet, Uw Woord is de Waarheid.

Galaten 6:2:

Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus.
Dat is namelijk wat “Liefde” doet!

Titus 2:11, 12:

En onderwijst ons....

Als één volk dat Woord, of die wet, moet beheren, betekent het dat dit volk die wet ten behoeve van de andere volkeren moet beheren. Daar dit ene volk daar dan “rentmeester” over is.

Met als consequentie dat als er mensen uit die andere volkeren onder datzelfde Woord van God willen leven, zij deel krijgen aan het burgerschap en aan het rentmeesterschap van Israël.

Romeinen 2:14:

De Heidenen hadden geen wet ontvangen.

Zij waren zichzelf een wet.

Zij stellen zich zelf onder door hen zelf uitgedachte “wetten en regels”.

En dat is nog steeds zo.

De gedachte is hier:

De wet als leefregel is een volstrekt overbodige zaak.

Omdat elk mens een door God ingeblazen wet heeft, namelijk: de “neshamah”.

Ook de “heiden” Abraham had die neshamah = het medeweten met God.

Openbaring 14:6; Romeinen 1:18-25:

Ca. 2500 jaar had de mensheid zonder de wet, die op de Sinai gegeven werd, geleefd en dat ging veel beter. Want Israël onder de wet leefde goddelozer dan zij, die de wet niet hadden.

De verantwoordelijkheid en de schuld is namelijk groter, als je weet wat wel en niet mag, maar je stoort je daar in het geheel niet aan.

De wet is de nationale wetgeving van de staat Israël. Waarbij de 10 geboden te beschouwen zijn als de "grondwet".

Die weer samengevat wordt in Lukas 10:27, Deuteronomium 6:5; Leviticus 19:18
De samentrekking van deze teksten is:

Gij zult de HEERE uw God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand, en uw Naaste als uzelf.
(Er blijft dus voor niets en voor niemand anders iets over.)

Deze "nationale wetgeving" geldt alleen voor dat volk, aan wie die wet gegeven is. En daarna ook voor elke heiden, die zich aan die wet wil conformeren. Maar dat komt omdat men gelooft in de God van Israël en daarmee deel heeft aan het volk Israël.

Maar verder geldt die wet voor niemand.

En dat blijkt ook wel uit de uitspraak van Petrus:

Handelingen 15:10, 11: want daar zegt Petrus:

Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op den hals der discipelen te leggen (die discipelen namelijk, die uit de Heidenen zijn), hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen. Maar wij geloven, door de Genade van den HEERE Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als zij.

De wet was dus een huwelijksverbond tussen Jehovah en Israël. En in plaats van het Woord van haar Man te geloven, probeerde zij er gestalte aan te geven.

Zo ook de ceremoniële wetten.

Hierin mocht Israël getuigenis geven van het Werk, dat de HEERE Zelf doen zou.

Hij zou namelijk Zelf, het enige echte en ware offer brengen, namelijk: "Zichzelf". Via het Paaslam bijvoorbeeld, mocht Israël uitdrukking geven aan en over de komst van het "ware Paaslam".

Maar in plaats daarvan was het "een feest der Joden" geworden.

Of dat lam, dat een beeld was van het ware Lam Gods, nu kreupel was, of een ander gebrek had, daar gaven zij niet om. Het moest immers toch "alleen maar geofferd" worden. Dat dit lam getuigde van het ware, volmaakte Lam, waren ze helemaal vergeten. En zo werd het een eigenwillige, zelf uitgedachte Godsdienst.

De wet als huwelijksverbond

Bruidstijd	: <i>Jeremia 2:2</i>
Trouwerij	: <i>Ezechiël 16:6-8; Jeremia 3:14; 31:31; Hosea 1:2; Romeinen 7:1; Exodus 34:14-16</i>
Ja-woord	: <i>Exodus 19:8; 24:3, 8; Deuteronomium 5:27</i>
Woning	: <i>Leviticus 25:23; 2 Kronieken 7:20; Psalm 85:2; Jesaja 14:2; Jeremia 11:15; Hosea 9:3; Joël 1:6; 2:18; 3:2</i>
Hoererij	: <i>Exodus 20:2-5; 34:10-14; Ezechiël 16:13</i>
Scheiding	: <i>Deuteronomium 24:1; Mattheüs 19:7,8; Jeremia 3:1, 8, 20; Jesaja 50:1</i>
Dood	: <i>Romeinen 7:2, 3</i>
Nieuw Huwelijk	: <i>Jeremia 31:31 e.v.; Ezechiël 16:60; Jesaja 54:4,5; 62:4,5; Hosea 2:18 e.v.</i>
Bruiloft	: <i>Openbaring 19:6, Johannes 2</i>

De duur van een Huwelijk:

1: voor altijd

2: tot de ontrouw

3: tot de echtscheiding met de daarbij behorende scheidbrief

4: tot de dood

En deze vier zijn dan ook alle aan Israël vervuld.

De tot standkoming van het Volk Israël:

De Geboorte

Ezechiël 16:4, 5: de verlossing van Israël uit Egypte was een geboorte:

En aangaande uw geboorten; ten dage als gij geboren waart, werd uw navelstreng niet afgesneden; en gij waart niet met water gewassen, toen Ik u aanschouwde; gij waart ook geenszins met zout gewreven, noch in windselen gewonden. Geen oog had medelijden met u, om u een van deze dingen te doen, om zich te erbarmen; maar gij zijt geworpen geweest op het vlakke des velds, om de walgelijkheid van uw ziel, ten dage dat gij geboren waart”.

De HEERE is Zelf de Verwekker van Israël en daarom de “Vader”.

De “moeder” is Egypte, want daaruit werd Israël geboren.

Egypte vervulde de “moederrol”.

3e = Belofte = abstract

4e = Verschijning = belofte (het abstracte, het idee) krijgt gestalte

Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen;

Mijn Zoon = de HEERE Jezus *Mattheüs 2:15*

Mijn zoon = Abraham

Mijn zoon = Israël *Hosea 11:1*

Mijn zoon = Jerobeam *2 Kronieken 10:2, 3*

Israël werd uit Egypte geboren.

En daarom onderging Egypte inderdaad de pijn en smart van haar “dracht”.

Namelijk de “9 plagen van Egypte”, als “type” van 9 maanden zwangerschap.

De 10e plaag werd alleen aan Israël aangekondigd, maar kwam zowel over Egypte als over Israël. De 10e plaag heeft dus niets met deze “zwangerschap” te maken, maar wel met “geboorte”.

De laatste plaag in Egypte verschilde daarin van de andere plagen dat deze laatste plaag ook kwam over Israël. Israëlieten zowel als Egyptenaren konden aan die plaag ontkomen. Een huisgezin zou een lam slachten. (*Exodus 12:4, 10*)

Het bloed van dat lam zou men strijken aan de **3 posten** van de deur. In het Hebreuws is de vierde letter met **getalswaarde 4**: ך = daleth = deur. (De “3” en de “4”, horen weer bij elkaar.)

Als men het bloed van het lam **niet** aan de deurposten gestreken had, dan zou de Engel des Verderfs komen en alle eerstgeborenen van dat huisgezin, zouden gedood worden. Ook de eerstgeborenen onder het vee. (*Exodus 11:5; 12:12*)

Dus dat konden zijn: opa’s; oma’s; vaders; zonen, kleinkinderen, dienstknechten en vee. **Achter het bloed** van dat lam aan de deurpost was er **wel** behoud, leven en verlossing.

De verlossing van Israël uit Egypte is een weg van de “2” naar de “1”.

Uit “2”, die zich tot “1” samenvoegen, komt “1” voort, namelijk: “het kind”.

Wanneer “2”, tot “1” worden, kun je dat ook “verzoening” noemen.

Zo ligt er dus een verband tussen “geboorte” en “verzoening”.

De weg van “verlossing” is de weg van “voortplanting”.

Want “verlossing” komt via “geboorte”, danwel via “wedergeboorte”, tot stand.

Het oude sterft en het nieuwe komt er voor in de plaats.

En zo is “verlossing” van toepassing op de:

- natuurlijke geboorte = verlossing uit de moeder

- wedergeboorte = verlossing uit deze oude schepping

De geschiedenis van het volk Israël begint dan ook met een “geboorte”.

En die geboorte was dus uit Egypte.

Mitzraim : $40.10.200.90.40 = 380$

: zoon van Cham = (van Noach) (*Genesis 10:6; Psalm 78:51*)

: type van deze dualistische Wereld.

(vanwege haar verdelingen, haar 2 kanten (aim = tweevoudsvorm)

Mitzar : $40.90.200 =$ grote benauwdheid, pijn, lijden, moeite, weeën, strijd

tz r : $90.200 =$ benard, eng, vijand, tegenstander, kwelling

M : $40 =$ vanwege, weg van

Egypte leed onder haar zwangerschap, zoals ook elke vrouw.

Romeinen 8:18:

Maar wij weten dat het lijden (de grote benauwdheid) van deze tegenwoordige eeuw, niet opweegt, tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden”.

Hebreeën 5:8:

Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden”.

De verhouding van 2 staat tot 1:

De weg van de 2-heid naar de 1-wording, naar verzoening:

Mitzraim = $40.10.200.90.40 = 380$

Kanaän = $50.70.50.20 = 190$

Een geboorte vindt altijd plaats door “water”.

In overdrachtelijke en in letterlijke zin.

In de Bijbel (overdrachtelijk) is dit zo en daarom is dit ook zo in de natuur.

Water is namelijk een beeld van het Woord van God (met 2 kanten)

Water: als type van de dood: je kunt er in verdrinken

het Woord van God brengt een oordeel over al het oude

Water: als type van Leven, zonder water gaat de mens dood

het Woord van God brengt tot wedergeboorte

Exodus 13:12 e.v.: Al wat de baarmoeder opent, is des HEEREN

De Eersteling(en) is, of zijn, altijd voor de HEERE bestemd.

Johannes 3:

Nicodemus (een Schriftgeleerde) vraagt:

Kan een mens als hij oud is, nogmaals zijn moeders buik ingaan, en geboren worden?

De HEERE Jezus antwoordt: Voorwaar, voorwaar zeg ik u: zo iemand niet geboren wordt uit Water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.

Water en Geest = Geestelijk Water.

De natuurlijke mens wordt eerst geboren uit vruchtwater.

De mens moet daarna uit een ander soort "water", namelijk uit Gods Woord geboren worden.

Zo is het ook met het volk Israël. Zij werd uit Egypte geboren, namelijk: de wateren (van de Schelfzee) braken.

Geografisch gezien had Israël helemaal niet door de Schelfzee hoeven trekken, maar de HEERE leidde hen zo, zodat:

Exodus 13:17:

Israël niet in de strijd verwickeld zou raken, en ontmoedigd worden.

Exodus 13:18:

De HEERE leidde hen om, naar de Schelfzee, en daarna naar de Sinaiï.

Exodus 3:12:

Op de Sinaiï zou men Gods Woord ontvangen, en Hem dienen.

Israël moest óók vanwege de typologie door de Schelfzee. Naar beneden (de weg van vernedering) en dan door het water.

Om precies dezelfde reden ging de HEERE Jezus door de Jordaan.

Het is de weg van elke gelovige. Eventueel naar Egypte gebracht worden, om door het water, namelijk: het Woord van God uit Egypte verlost te worden.

Uit het water geboren worden. (*Johannes 3*)

200.2.4.40 = מִדְבָּר = midbar = woestijn

200.2.4 = דָּבָר = dabar = Woord

40 = מֵ = me = vanwege, weg van

80.6.60.40.10 = יַמְסוּף = jamsoef = Schelfzee

80.6.60 = סוּף = soef = eind; einddoel, bestemming

40.10 = יָם = jam = zee, westen = (groot) volk

Het einddoel van het volk is "Woord", "Leven".

Alleen moet men wel dwars door de dood heen.

De bruidstijd

Na de geboorte van Israël volgt “de bruidstijd”

Jeremia 2:1,2:

En des HEEREN Woord geschiedde tot mij, zeggende: “ga en roep voor de oren van Jeruzalem, zeggende: zo zegt de HEERE; Ik gedenk der weldadigheden uwer jeugd, der liefde uwer ondertrouw, toen gij Mij nawandeldet in de woestijn, in onbezaaid Land”

“Der liefde uwer ondertrouw” = de verlovingstijd

Dat is de periode van 50 dagen, die ligt tussen de doortocht door de Schelfzee en het ontvangen van de wet op de Sinai.

De trouwerij; huwelijkssluiting

Ezechiël 16:7, 8:

Ik heb u tot 10.000, als het gewas des velds gemaakt; en gij zijt gegroeid, en groot geworden, en zijt gekomen tot grote sierlijkheid; uw borsten zijn vast geworden, en uw haar is gewassen, doch gij waart naakt en bloot. Als Ik u bij u voorbijging zag Ik u, en ziet, uw tijd was de tijd der minnen; zo breidde Ik Mijn Vleugel over u uit, en dekte uw naaktheid; ja, Ik zwoer u, en kwam met u in een Verbond, spreekt de Heere HEERE, en gij werd de Mijne.

De HEERE zwoer Israël trouw, en kwam met haar in een (huwelijks)verbond, en zij werd de Zijne.

Israël werd: “Ammi” = Mijn volk

Dit Oude Verbond (de wet), is een type van het Nieuwe Verbond.

Niet der letter, maar des Geestes; niet op steen, maar in de harten der mensen.

Jeremia 31:31, 32:

Ziet de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het Huis van Israël, en met het Huis van Juda, een Nieuw Verbond zal maken; niet naar het Verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE.

Maar dit is het Verbond dat Ik na die dagen met het Huis van Israël maken zal,

spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet, in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot God zijn, en zij zullen Mij tot volk zijn. En...

Er zal een Nieuw Verbond komen.

Als er een Nieuw Verbond aangekondigd wordt, is het Oude Verbond, oud geworden, en nabij de verdwijning. (*Hebreeën 8:8, 9 en 13*)

Een Nieuw Verbond met geheel Israël.

Met Israël: de 10-stammen

Met Juda: de 2-stammen

Jeremia 31:31, 32:

“Getrouwd”, dus is er sprake van een Huwelijk.

De essentie van een huwelijk is **wederzijdse trouw**.

Het Verbond der wet was zo'n huwelijksverbond.

Maar Israël heeft dat verbond ongeldig gemaakt door: ontrouw, overspel en hoererij.

Hosea 1:2:

Het begin van het Woord des HEEREN door Hosea.

De HEERE dan zeide tot Hosea: ga henen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want het Land hoereert ganselijk van achter de HEERE (weg).

Hosea moet een vrouw (Gomer) nemen, welke een hoer is, omdat zijn huwelijk een af-beelding moet zijn van de huwelijksverhouding die er is en was tussen de HEERE en Israël. In de Bijbel is “hoererij” hetzelfde als “overspel”.

“Hoererij” is van toepassing op afgodendienst, namelijk: “ontrouw aan de HEERE”.

Romeinen 7:1, 2:

Weet gij niet broeders (want ik spreek tot degenen die de wet verstaan), dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft. Want een vrouw, die onder den Man staat, is aan den levenden Man verbonden door de wet.

Maar indien de Man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des Mans. Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de Man leeft, zo zal zij een overspelster genoemd worden; maar indien de Man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspelster is, als zij eens anderen mans wordt.

Israël was met de HEERE, haar Man, getrouwd. En aangezien de HEERE overleden is, is de vrouw nu vrij om een Ander te trouwen; bijvoorbeeld (**EN BIJ VOORKEUR**), met Degene, Die uit de dood is opgewekt, namelijk: **CHRISTUS**.

Exodus 34:12:

Wacht u, dat gij toch geen Verbond maakt met de inwoners des lands, waarin gij komen zult; dat hij misschien niet tot strik worde in het midden van u

Israël mocht geen verbond sluiten met welk volk dan ook, omdat Israël al een verbond met de HEERE had. Wanneer men met een ander volk een verbond sluit, sluit men tevens een verbond met de goden van dat volk.

Aangezien zij een verbond hadden met hun eigen God, de HEERE, wordt het door de HEERE Zelf gezien als “overspel”.

Exodus 34:13, 14:

Maar hun altaren zult gij lieden omwerpen, en hun opgerichte beelden zult gij verbreken, en hun bossen zult gij afhouwen. Want gij zult u niet buigen voor een andere god; want des HEEREN Naam is IJveraar, een ijverig (= jaloers) God is Hij.

Bossen = opgerichte houten beelden: ashera
(gewijde palen in de vorm van fallussymbolen).

De HEERE als Echtgenoot, duldt niet dat er in Israël, in Zijn huis, in Zijn land, beelden of altaren voor andere goden staan.

Exodus 34:15:

Opdat gij misschien geen verbond maakt met den inwoner van dat land; en zij hun goden niet nahoereren, noch hun goden offerande doen, en hij u nodigende, gij van hun offerande etc.

Al deze dingen moeten weggedaan worden, omdat de HEERE, Zijn volk wil afzonderen van de andere volken, opdat zij niet in verleiding zouden komen, om een andere god te dienen.

Exodus 34:17:

Gij zult u geen gegoten goden maken.

Het ja-woord

De bruid behoort “ja” te zeggen.

Exodus 19:4:

Gij lieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleu-

gelen der arenden gedragen heb, en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle Volken, want de ganse aarde (= land) is Mijn; en gij zult Mij een priesterlijk Koninkrijk, en een heilig Volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de zonen Israëls spreken zult.

Exodus 19:7, 8:

En Mozes kwam en riep de oudsten des Volks, en stelde voor hun aangezichten al deze woorden, die de HEERE hem geboden had. Toen antwoordde al het Volk gelijkelijk, en zeide: "Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen. En Mozes bracht de woorden des Volks weder tot de HEERE.

Dit is dus een lange manier om "ja" te zeggen.

Het Volk beloofde de HEERE trouw; namelijk: "het ja-woord van Israël.

Exodus 24:3, 7:

Als Mozes kwam en verhaalde aan het Volk al de woorden des HEEREN, en al de rechten, toen antwoordde al het Volk met 1 stem, en zij zeiden: Al deze woorden, die de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen.

En hij nam het boek des Verbonds, en hij las het voor de oren des Volks; en zij zeiden: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen.

Deuteronomium 5:27:

Nader gij, en hoor alles, wat de HEERE, onze God, zeggen zal; en spreek gij tot ons al wat de HEERE, onze God, tot u spreken zal, en wij zullen het doen en horen.

Horen = aanvaarden, accepteren, geloven, gehoorzamen.

De Woning

Israël komt na de huwelijksluiting te wonen in de echtelijke woning, die op Naam van de Man staat. Er is er maar Één Die recht heeft op Kanaän, en dat is de HEERE Zelf.

Het is de echtelijke woning van de HEERE.

Als Israël met de HEERE getrouwd is, mag zij (als Zijn vrouw) in die echtelijke woning wonen.

Natuurlijk hoort zij niet in Zijn Woning als:

- zij niet (of niet meer) met de HEERE getrouwd is
- gescheiden is van Hem
- overspel pleegt
- geen Genade meer vindt in de ogen van haar Man
- zij haar Man doodt of gedood heeft

Leviticus 25:23:

Het Land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het Mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt.

Israël woonde bij de HEERE in.

Het land was van de HEERE.

De HEERE droeg Israël over de drempel. (= de doortocht door de Jordaan)

Israël trok heel officieel het land in.

Exodus 21:2 e.v.; Deuteronomium 15:9, 17:

Het land mocht niet voor altijd verkocht worden, want het land is slechts in "bruikleen".

Na 6 jaar was "terugkopen" mogelijk.

Het Land was geen persoonlijk bezit van Israël.

Net zomin is ons "vles" ons eigen eigendom.

Men kon het land aan elkaar verkopen (vanwege geldnood of iets dergelijks), maar aangezien het land van de HEERE was, konden ze het land slechts voor een bepaalde tijd verkopen.

Eens in de 49 jaar (in het 50e jaar = jubeljaar) moest het land aan de oorspronkelijke bezitter (of diens erfgenaam) teruggegeven worden.

Theoretisch zou dit hebben betekend dat het land, na "7", of na "7 x 7", altijd (op een "8" of op een "50") aan de erfgenaam zou worden teruggegeven.

Theoretisch, omdat Israël deze regels nooit heeft nageleefd (Ze dachten: hebben = houden).

Maar het waren wel regels die de HEERE had gesteld.

Overdrachtelijk is het nu op ons van toepassing.

Na onze wedergeboorte (op de 8^e (= nieuwe schepping) of op de 50^e (= nieuwe schepping), geven we alles wat we hebben aan de Eigenaar, namelijk aan de HEERE, terug. In het Messiaanse Rijk worden deze regels weer (of eigenlijk worden ze dan voor het eerst) toegepast.

2 Kronieken 7:19, 20:

Maar zo gijlieden u afkeren zult, en Mijn inzettingen en Mijn geboden, die Ik voor uw aangezicht gegeven heb, verlaten, en henen gaan, en andere goden dienen, en u voor die nederbuigen zult; zo zal Ik hen uitrukken uit “Mijn Land”, dat Ik hun gegeven heb, en dit huis, dat Ik Mijn Naam geheiligd heb, zal Ik van Mijn aangezicht wegwerpen, en zal het tot een spreekwoord, en spotrede onder alle Volken maken.

Zoals Israël “Mijn volk” wordt genoemd, zo wordt het Land Kanaän door de HEERE: “Mijn land” genoemd.

Psalm 85:2:

Gij zijt “Uw Land” gunstig geweest, HEERE! De gevangenis van Jacob hebt Gij afgewend.

Welk een omkeer:

Waar Israël nu nog zegt: “ons land”, zal het straks (na de “grote verdrukking, en haar bekering) zeggen: “Uw land”.

Jesaja 14:1, 2:

Want de HEERE zal Zich over Jacob ontfermen, en Hij zal Israël nog verkiezen, en Hij zal hen in “hun land” zetten; en de vreemdeling zal zich tot hen vervoegen, en zij zullen het Huis van Jacob aanhangen. En de volken zullen hen aannemen, en in hun plaats brengen; en het huis Israëls zal hen erfelijk bezitten in het “Land des HEEREN” tot knechten en maagden;

Na de bekering van Israël zal de HEERE zeggen: “hun land”.

Jeremia 11:13:

Want naar het getal uwer steden zijn uw goden geweest, o Juda; en naar het getal der straten van Jeruzalem hebt gijlieden altaren gesteld voor die schaamte; altaren om den Baal te roken. Gij dan, bid niet voor dit Volk, en hef geen geschrei noch gebed voor hen op; want Ik zal niet horen, ten tijde als zij over hun kwaad tot Mij roepen.

Jeremia 11:15:

Wat heeft Mijn beminde in Mijn Huis te doen, dewijl zij die schandelijke daad met velen doet, en het heilige vlees van u geweken is? Wanneer gij kwaad doet, dan springt gij op van vreugde.

Israël is Gods beminde, maar desalniettemin bedrijft Israël met velen tegelijk overspel. Al is Israël “Gods beminde”, ze heeft daarom nog geen recht op het land. “Recht hebben op het land” is afhankelijk van gehoorzaamheid aan de HEERE. Het is niet afhankelijk van het feit, of de HEERE Israël “liefheeft”.

In Hosea speelt de huwelijksverhouding tussen Hosea en Gomer een overheersende rol:

Hosea 9:1-3:

Verblijd u niet, o Israël, tot opspringens toe, gelijk de volken; want gij hoereert van uw God af; gij hebt hoerenloon lief, op alle dorsvloeren des korens.

De dorsvloer en de wijnkuip zal henlieden niet voeden; en de most zal hun liegen.

Zij zullen in “des HEEREN land” niet blijven; maar Efraïm zal weder in Egypte keren, en zij zullen in Assyrië het onreine eten.

Dit is de aankondiging van de “ballingschap” voor de 10-Stammen

We zien dus, dat alles wat Israël heeft, nl:

- De wet
- Het Verbond
- Het Huis
- Het Land
- De Naam van haar Man, namelijk Israël (*Jesaja 54:5*)

Dit alles in verband staat met een huwelijk.

De vrouw komt in een verbond.

Komt in het Huis van haar Man.

De vrouw draagt de Naam van haar Man.

De vrouw vertrouwt op Zijn Woord (Zijn Woord, is haar wil).

Ook wij (leden van het Lichaam van Christus) zijn door Zijn verbond (het Nieuwe Verbond), één gemaakt met Christus en dragen sindsdien Zijn Naam. (Christenen)

En de HEERE heeft ons gebracht in Zijn Huis: het Hemels Kanaän.

En wij hebben Zijn Woord lief.

Zijn Woord, is ook onze wil.

Alles staat dus op Naam van de HEERE, namelijk: “Jehovah”.

Ik ben de HEERE, uw God *Jesaja 51:15*

Ik ben uw Maker, uw Man *Jesaja 54:5*

Ik ben Jehovah, uw God *Jeremia 10:16*

Ik ben HEERE der Heirscharen

Het huis, staat dus op Naam van de HEERE, Jehovah.

Israël zal niet in het huis, in het land, blijven, want de HEERE wil Zijn overspelige vrouw niet langer in Zijn huis hebben en Hij stuurt haar weg.

Joël 1:6:

Want een Volk is opgekomen over Mijn Land, machtig en zonder getal; zijn tanden zijn leeuwentanden, en het heeft baktanden eens ouden leeuws.

De HEERE laat Zelf, Zijn eigen Land, door heidenen platwalsen, omdat Hij vindt dat Zijn beminde daar niet meer thuishoort.

Wij zien dat **“Gods Rechtvaardigheid”** in dit geval, boven **“Zijn Liefde”** gaat.

Joël 2:18:

Zo zal de HEERE ijveren over Zijn land, en Hij zal Zijn volk verschonen.

Joël 3:2:

Dan zal Ik alle heidenen vergaderen, en zal hen afvoeren in het dal van Josafat; en Ik zal aldaar met hen richten, vanwege Mijn volk en Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de heidenen hebben verstrooid, en Mijn land gedeeld.

Kanaän is het land, waarin Man en vrouw, namelijk: de HEERE en Israël samen woonden. En ook weer zullen wonen.

In een nieuw huwelijk, onder het Nieuwe Verbond.

De aanleiding tot de beëindiging van dit Huwelijk

Het volgende aspect van het huwelijk is de hoererij. Nu krijgen we te maken met de manier, waarop een huwelijk in de Bijbel beëindigd wordt.

Exodus 20:2-5:

Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb. Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben. Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, van hetgeen boven de hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is.

Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen; want Ik, de HEERE uw God, ben een ijverig God, Die de misdaad der vadersen bezoek aan de kinderen, aan het 3e en aan het 4e lid dergenen, die Mij haten. (*Exodus 34:4; Numeri 14:18; Deuteronomium 5:9*)

De essentie van het huwelijk is **“trouw”**.

Vandaar: “geen andere goden dienen”.

Een huwelijk wordt ontbonden, wordt vernietigd, wanneer er sprake is van “ontrouw”.

Namelijk: “overspel, hoererij”.

Exodus 34:10-13:

Toen zeide Hij: Zie, Ik maak een verbond; voor uw ganse volk zal Ik wonderen doen, die niet geschapen zijn op de ganse aarde, noch onder enige volken; also dat dit ganse volk, in welks midden gij zijt, des HEEREN werk zien zal, dat het schrikkelijk is, hetwelk Ik met u doe.

Onderhoudt gij hetgeen Ik u heden gebiede; zie, Ik zal voor uw aangezicht uitdrijven de Amoriëten, en de Kanaänieten, en de Hethieten, en de Fereziëten, en de Hevieten, en de Jebusieten. Wacht u, dat gij toch geen verbond maakt met den inwoners des lands, waarin gij komen zult; dat hij misschien niet tot een strik worde in het midden van u.

Maar hun altaren zult gijlieden omwerpen, en hun opgerichte beelden zult gij verbreken, en hun bossen zult gij afhouden.

Dit gedeelte is de waarschuwing van de Man, aan Zijn vrouw.

Want anders loopt het verkeerd af.

Ezechiël 16:9, 13, 14:

Daarna wies Ik u met water, en Ik spoelde uw bloed van u af, en zalfde u met olie. Zo waart gij versierd met goud en zilver, en uw kleding was fijn linnen, en zijde, en gestikt werk; gij at meelbloem, en honig, en olie, en gij waart gans zeer schoon, en waart voorspoedig, dat gij een Koninkrijk werd. Daartoe ging van u een naam onder de heidenen om uw schoonheid; want die was volmaakt door Mijn Heerlijkheid, die Ik op u gelegd had, spreekt de Heere HEERE.

1 Korinthe 11:7:

De heerlijkheid van de vrouw, is die van de Man.

Israël was volmaakt door de heerlijkheid, die Jehovah haar had gegeven.

Maar:

Ezechiël 16:15-17:

Maar gij hebt vertrouwd op uw schoonheid, en hebt gehoereerd vanwege uw naam; ja, hebt uw hoererijen uitgestort aan een ieder, die voorbijging; voor hem was zij. En gij hebt van uw klederen genomen, en u gemaakt geplekte hoogten, en hebt daarop gehoereerd; zulks is niet (voor)gekomen, en zal niet geschieden. Daartoe hebt gij genomen de vaten uws sieraads van Mijn goud en van Mijn zilver, dat Ik u gegeven had, en gij hebt u mansbeelden gemaakt, en gij hebt met dezelve gehoereerd.

Met de dingen die zij van haar Man, van de HEERE, gekregen had, maakte zij voor zichzelf een andere man, met wie zij vervolgens overspel pleegde.

Ezechiël 16:18-19:

En gij hebt uw gestikte klederen genomen, en hebt ze bedekt; en gij hebt Mijn olie en Mijn reukwerk voor hun aangezichten gesteld.

En Mijn wijn en brood hetwelk Ik u gaf, meelbloem en olie, en honing, waarmee Ik u spijsde, dat hebt gij ook voor hun aangezichten gesteld, tot een liefelijke reuk; zo is het geschied, spreekt de Heere HEERE.

Israël pleegde overspel met wie zij wilde.

Ezechiël 16:25, 26, 32-34:

Aan elk hoofd des wegs hebt gij uw hoge plaatsen gebouwd, en hebt uw schoonheid gruwelijk gemaakt, en hebt met uw benen geschreden voor een ieder, die voorbijging, en hebt uw hoerij vermenigvuldigd, om Mij tot toorn te verwekken.

O, die overspelige vrouw, zij neemt in plaats van haar Man, de vreemden aan. Men geeft loon aan alle hoeren; maar gij geeft uw loon aan al de boelen, en gij bedenkt ze, opdat zij tot u van rondom zouden ingaan om uw hoererijen.

Zo geschiedt met u in uw hoererijen het tegendeel van de vrouwen, dewijl men u niet naloopt, om te hoereren; want als gij hoerenloon geeft, en het hoerenloon u niet gegeven wordt, zo zijt gij een tegendeel geworden.

Ezechiël 16:36:

Hier gebeuren tegengestelde dingen:

- Zij loopt de kerels achterna
- Ze betaalt er zelfs voor
- Het geld waarmee ze betaalt, heeft ze van de HEERE

- Van de versierselen die de HEERE haar gegeven had, maakt ze afgodsbeelden
- Ze offert haar eigen kinderen aan de afgoden

Ezechiël 16:32:

De HEERE maakt Zich daar erg kwaad over, en noemt haar “de overspelige vrouw”.

Ezechiël 16:35:

“Daarom, o hoer, hoor des HEEREN Woord”.....

Zo kwam er dus een einde aan het huwelijk, want er was geen sprake meer van trouw.

De scheiding

Na de hoererij volgt de scheiding.

Het huwelijk tussen de HEERE en Israël werd gedeeltelijk ontbonden, want het begrip “**scheiding**” wordt alleen op de 10-Stammen van toepassing gebracht; en niet op de 2-Stammen.

Ten tijde van David en Salomo waren de 12 stammen nog bijeen, maar na Salomo wordt het Rijk verdeeld in

: 2-stammen aangeduid met: Juda

: 10-stammen aangeduid met: Israël of Efraïm

Wanneer de Assyriërs de 10-stammen deporteren, is dat ca. 250 jaar na de splitsing.

In de wet wordt uitgebreid verteld op grond waarvan echtscheiding geregeld kan worden.

Het is niet ideaal en het is ook niet de bedoeling, maar de wet is zo genadig om in een methode tot echtscheiding te voorzien.

Romeinen 7:

Een scheiding: als een voortijdig einde van een huwelijk.

Normaal eindigt een huwelijk bij de dood van één van beide partijen.

En de “Bedeling der wet” eindigde dan ook definitief bij de dood van de HEERE Jezus.

Deuteronomium 24:1:

Wanneer een Man, een vrouw zal genomen, en die getrouwd zal hebben, zo zal het geschieden, indien zij geen genade zal vinden in Zijn ogen, omdat Hij iets

schandelijks aan haar gevonden heeft, dat Hij haar de scheidbrief zal schrijven, en in haar hand geven, en ze laten gaan uit zijn huis. (*Jeremia 11:15*)

Elk huwelijk is een afbeelding van de verhouding tussen de HEERE en Israël. Daarom is deze wetgeving van toepassing op de HEERE en Israël.

De HEERE geeft haar de scheidbrief en stuurt haar (= de 10-Stammen) Zijn huis uit. Israël werd verstrooid, namelijk: Israël wordt uit Zijn land, uit Zijn huis gejaagd. Dat de wet alleen van toepassing is op de HEERE en op Israël mag duidelijk zijn. Want het is opvallend, dat er in de wet alleen gesproken wordt over de hoererie en over de ontrouw van de vrouw. Alsof een man dit niet zou doen.

Maar als we in ogenschouw hebben, dat “de Man” de HEERE Zelf is, is dit dus niet verwonderlijk meer. Want de Man, namelijk de HEERE, Die is nooit ontrouw. En of de HEERE Zelf ook uit Zijn huis gaat, daar wordt niet over gesproken. Maar de vrouw moet in ieder geval Zijn huis uit.

Deuteronomium 24:2-4:

Zo zij dan, uit Zijn huis uitgegaan zijnde, zal henen gaan, en de vrouw van een andere Man worden. En deze laatste Man haar gehaat (= terzijde gesteld), en haar de scheidbrief geschreven, en in haar hand gegeven, en haar uit Zijn huis zal hebben laten gaan.

Of: Als deze laatste Man, die haar voor Zich tot vrouw genomen heeft, zal gestorven zijn.

Zo zal haar eerste Man, die haar heeft laten gaan, haar niet mogen weder nemen, dat zij Hem ter vrouwe zij, nadat zij is verontreinigd geworden; want dat is een gruwel voor het aangezicht des HEEREN; also zult gij het land niet doen zondigen, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft.

Kort gezegd:

Of de Man stuurt haar weg met de scheidbrief...

Of de Man sterft...

Want na “het wegsturen” mag Hij haar niet meer tot Zich nemen.

(Tenzij **Hij en zij** gestorven zijn en opgestaan uit de dood).

Het gaat hier **niet** in de eerste plaats om huwelijken in het algemeen, maar **om de HEERE en Israël**.

Een huwelijk **kan** op grond van overspel ontbonden worden. Hoewel “overspel” niet een reden hoeft te zijn tot “scheiding”, is het in ieder geval wel een grond.

De Man is namelijk niet verplicht, om na overspel Zijn vrouw weg te sturen. En de werkelijke reden tot deze echtscheiding is niet het overspel van de vrouw, maar is het feit dat de Man geen genade heeft. Of dat de Man geen genade meer wil verlenen. (Zijn genade is namelijk op.)

Hoewel de vrouw fout was, ligt de verantwoordelijkheid van het **ten uitvoer brengen** van deze scheiding bij de Man.

In verband met de 10-Stammen is er een einde gekomen aan genade van de kant van de Man.

Dat verklaart dat, hoewel **heel Israël** overspel pleegde, de HEERE op dat moment slechts de 10-Stammen met de scheidbrief wegzond.

De 2 stammen vonden toen namelijk nog wel genade in Zijn ogen.

En daar had de HEERE ook een goede reden voor, want: deze vrouw, namelijk Juda, de 2-stammen, moest nog steeds het Zaad voortbrengen, en daar werd ze **niet** weggezonden met een scheidbrief.

Markus 10:6 e.v.:

De HEERE Jezus zegt daar, dat het huwelijk in beginsel voor eeuwig is. Maar aangezien de mens sterfelijk is, is het huwelijk **toch** tijdelijk.

In de toekomst zal er een nieuw huwelijk tussen de HEERE en Israël worden gesloten

Een huwelijk : dat eeuwig is

: dat niet door scheiding beëindigd kan worden

: dat niet door de dood beëindigd kan worden

Jeremia 3:1:

Men zegt: zo een Man Zijn huisvrouw verlaat, en zij gaat van Hem, en wordt eens anderen mans, zal Hij ook tot haar nog wederkeren? Zou datzelve land niet grotelijks ontheiligd worden? Gij nu hebt met veel boeieleders gehoereerd, keer nochtans weder tot Mij, spreekt de HEERE.

Dit lezen we ook al in Deuteronomium 24.

Het huwelijk is door de scheiding ontbonden. De Man mag die vrouw niet terugnemen. En daarom neemt de HEERE, Israël ook niet terug.

Maar wat de HEERE wel deed: Hij stierf, en met Hem stierf de gehele Schepping

(inclusief Israël). Daarna worden ze beiden wedergeboren; eerst de HEERE, en dan ruim 2000 jaar later, Israël.

Dan zijn ze beide eerstelingen van een Nieuwe Schepping.

En pas dan gaan ze een nieuw huwelijk aan.

Dat is geen “terugnemen”! “Doden” kun je niet terug nemen.

En: wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde.

De Bruidegom, trouwt in de toekomst dan ook met een reine maagd.

Jeremia 3:8:

En Ik zag, als Ik ter oorzaak van alles, waarin de afgekeerde Israël (de 10 stammen) overspel bedreven had, haar verlaten, en haar de scheidbrief gegeven had, dat de trouweloze, haar zuster Juda (de 2-Stammen), niet vreesde, maar ging henen, en hoereerde zelve ook.

Jeremia 3:20:

Waarlijk, gelijk een vrouw trouweloos scheidt van haar Vriend, also hebt gijlieden trouwelooslijk tegen Mij gehandeld, gij huis Israëls; spreekt de HEERE.

Jesaja 50:1:

Alzo zegt de HEERE: waar is de scheidbrief van ulieder moeder, waarmee Ik haar weggezonden heb? Of wie is er van Mijn schuldeisers, aan wien Ik u verkocht heb? Ziet, om uw ongerechtigheden zijt gij verkocht, en om uw overtredingen is uw moeder weggezonden.

Israël is weggezonden. “Uw moeder” = een voorgaande generatie.

Mattheüs 19:3-5:

En de Farizeeën kwamen tot Hem, verzoekende Hem, zeggende tot Hem: Is het een mens geoorloofd Zijn vrouw te verlaten, om allerlei oorzaak? Doch Hij, antwoordende, zeide tot hen: hebt gij niet gelezen, Die van den beginne den mens gemaakt heeft, dat Hij ze gemaakt heeft Man en vrouw? En gezegd heeft: daarom zal een Mens, vader en moeder verlaten, en zal Zijn vrouw aanhangen, en die twee, zullen tot één vlees zijn;

Niet: “ze **hebben** één lichaam”, maar: “ze **zijn** één Lichaam”.

“Vlees” staat voor de materie in het algemeen, namelijk: “de zienlijke dingen”.

Het moet dus duidelijk zijn, dat “man en vrouw” twee lichamen zijn.

Maar het zal also zijn (**na de opstanding**), dat zij niet meer twee, maar “één vlees” zijn.

Namelijk: dat wat in Christus verbonden is, door geloof verenigd met en in Hem, en dat **kan** door niets en niemand gescheiden worden. (*Romeinen 8:38*)

Hetgeen dan God samengevoegd heeft, (in Christus) scheidde de mens niet.

Hier wordt niet geleerd, dat de HEERE een bepaalde man samenvoegt met een bepaalde vrouw, want dat doen die man en die vrouw zelf.

De HEERE is wel de "Insteller" van het huwelijk, maar niet de "Bevestiger" van een willekeurig huwelijk. Als de HEERE, de "Bevestiger" van een aards huwelijk zou zijn, zou je geen enkel argument kunnen aanvoeren, waardoor je alsnog van elkaar zou kunnen scheiden.

Echtscheiding vindt plaats, opdat de beide partijen weer **vrij** zouden zijn. Dit betekent, dat zij vrij zouden zijn, om met een ander te kunnen trouwen. Een scheiding wordt dan ook bij de wet geregeld, opdat een eventueel volgend huwelijk ook door de wet geregeld zou kunnen worden.

Een "**verlatene**" is iemand, die niet officieel gescheiden is, maar de zonder "scheidbrief" is achtergelaten of weggezonden. (bijvoorbeeld naar Babel) Haar "echtscheiding" is dus helemaal niet geregeld. (*Mattheüs 19:9; Lukas16:18*)

Wie zo iemand trouwt, trouwt met iemand die officieel nog bij de wet getrouwd is, die officieel nog onder de wet van haar Man is. En als men zo iemand trouwt, pleegt men overspel.

Nogmaals:

Het is ondenkbaar dat de Man, namelijk "de HEERE", overspel pleegt of dat Hij ontrouw is.

In de Bijbel openbaart God Zichzelf aan de mens.

En daartoe dient de wet dan ook. Het is de zelfopenbaring van God.

Daarom wordt er alleen gesproken over een scheidbrief voor de vrouw en de ontrouw van de vrouw.

Het overlijden

Romeinen 7:1 e.v.:

De wet geldt zolang de mens leeft.

De wet van de Man geldt, zolang tijd als de Man leeft.

Maar nu is de Mens, namelijk de Man gestorven, namelijk: De HEERE Jezus.

2 Korinthe 5:15:

Indien één voor allen gestorven is, dan zijn zij allen gestorven.

1 Korinthe 7:12-16:

Paulus gaat zover, dat zelfs “het verschil van geloof” reden tot echtscheiding kan zijn. Als een gelovige een ongelovige vrouw/man heeft, en **zij/hij** tevreden is bij **de gelovige** te wonen, dan is daar niets op tegen en het is aan te bevelen om dat zo te houden.

Maar als een **ongelovige man/vrouw**, het bij de gelovige wederhelft **niet** uithoudt, dan is het beter om te scheiden.

Aan gelovigen worden geen aanbevelingen gedaan in verband met “scheiding”. Want van elke gelovige wordt verondersteld, dat hij of zij niet uit is op **scheiding** en op verdeeldheid, maar op **éénwording**. Want dat is de gezindheid van Christus. Niettemin, een Christen kan enorm gehandicapt zijn, wanneer hij in een gezin met ongelovigen samenleeft.

Een echtscheiding, in het leven van wie dan ook, houdt een catastrofe in.

We moeten leren en begrijpen, dat niemand dit soort dingen zoekt.

Waar een echtscheiding voorkomt, zouden we niet moeten veroordelen, want dat doen degenen die in deze scheiding betrokken zijn, zichzelf al meer dan genoeg. Zij hebben voor zichzelf al de gedachte, dat zij gefaald hebben.

Met Israël is dit ook zo geweest.

Toen de 10-Stammen met de scheidbrief weggezonden werden, faalde er op dat moment niemand. Het was ver daarvoor al misgegaan. Feitelijk was de scheiding er al veel eerder, namelijk: “bij het hoereren, bij het overspelig zijn.

Maar gedane zaken nemen geen keer. En daarom is de wet genadig, en regelt een wijze waarop er gescheiden kan worden.

En de HEERE sluit Zich daarbij aan, al zegt Hij er wel bij:

Mattheüs 19:8:

“dat dit oorspronkelijk niet de bedoeling is geweest”.

De bedoeling van een huwelijk is “eeuwige trouw”.

Daarom is elk huwelijk in een tijdelijke wereld een onmogelijke zaak en is slechts een afdruk, een type van het ware.

Het huwelijk tussen de HEERE en Israël, werd beëindigd, op grond van:

Hoererij

Scheiding

(de 10-Stammen vonden geen genade meer in de ogen des HEEREN)

De dood (in de eerste plaats de dood van de Man, en vervolgens Israël.

(Romeinen 7; 2 Korinthe 5)

De Opstanding: met een nieuw huwelijk

De Man, namelijk de HEERE, is uit de doden opgestaan, namelijk: wedergeboren.

En ook de vrouw, namelijk: Israël, zal wedergeboren worden.

Deze wedergeboren Man en deze wedergeboren vrouw zullen een nieuw, eeuwig huwelijk aangaan: een Nieuw Verbond.

Geen Verbond meer tussen Jehovah en Jacob = Oude Verbond

Maar het Verbond tussen Christus Jehovah en Israël = Nieuw Verbond

Dit huwelijk moet nog gesloten worden: **“De Bruiloft des Lams”**. (Openbaring 19:7, 9)

Jeremia 31:31-34:

Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda, een nieuw Verbond zal maken; Niet naar het Verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, hetwelk Mijn Verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE;

Maar dit is het Verbond, dat Ik na die dagen met het huis Israël maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot God zijn, en zij zullen Mij tot volk (Ammi) zijn. En zij zullen niet meer, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, leren, zeggende: “Kent de HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken.

Dit is de vervulling van Jeremia 31:22 namelijk:

Want de HEERE heeft wat nieuws op de aarde geschapen:

Namelijk: “de vrouw zal den Man omvangen”.

De vrouw (Israël) zal eindelijk gemeenschap hebben met haar Man (Christus Jezus).

Ezechiël 16:60 e.v.: Lazen we over de geboorte van Israël en haar hoererij, dit gedeelte eindigt met:

Evenwel zal Ik gedachtig wezen aan Mijn Verbond met u, in de dagen uwer jonkheid, en Ik zal met u een eeuwig Verbond oprichten.

Dan zult gij uwer wegen gedenken en beschaamd zijn, als gij uw zusters, die groter zijn dan gij, met degenen, die kleiner zijn dan gij, aannemen zult; want Ik zal u dezelve geven tot dochteren, maar niet uit uw verbond.

Want Ik zal Mijn verbond met u oprichten, en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.

Dat nieuwe verbond treedt dus in werking bij de wedergeboorte van Israël (maar is nu al in werking getreden voor ons, bij de opstanding van Christus, bijna 2000 jaar geleden).

Jesaja 54 zingt dan ook een loflied, over de toekomst van Israël:

Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte uwer jonkheid vergeten, en den smaad uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken.

Jesaja 54:5:

Wanneer Israël straks een ontmoeting zal hebben met de HEERE, dan zal blijken dat ze haar Man niet alleen ontrouw was, maar dat ze Hem bovendien van het Leven heeft beroofd.

(In geestelijk zin in ieder geval: gedood)

Zacharia 12:10:

Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der Genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een Enigen Zoon. en zij zullen bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een Eerstgeborene.

Toen de HEERE (haar Man) stierf, was Israël van toen af: “weduwe”.

Jesaja 54:5 en 6:

Want uw Maker is uw Man, HEERE der Heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden.

Want de HEERE heeft u geroepen, als een verlaten vrouw, en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de jonkvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God.

Op dit moment voelt Israël zich alleen gelaten.

Israël weet echter niet dat ze : “en verlaten”,
: “en weduwe is”.

Omdat zij niet gelooft dat de HEERE Jezus Christus (Die zij gedood heeft), haar Man van weleer is.

Jesaja 54:7:

Voor een klein ogenblik (2000 jaar) heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen. In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik (2000 jaar) verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de HEERE, uw Verlosser.

Jesaja 62:4:

Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene, en tot uw land niet meer gezegd worden: het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar, en uw land: het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden.

Hosea 3:3-5:

En Ik zeide tot haar: gij zult vele dagen na Mij blijven zitten (gij zult niet hoeren, noch eens anderen Man worden, en Ik ook na u. Want de kinderen Israëls zullen vele dagen blijven zitten, zonder koning, en zonder vorst, en zonder offer, en zonder opgericht beeld, en zonder efod en zonder terafim.

Daarna zullen zich de kinderen Israëls bekeren, en zoeken de HEERE, hun God, en David, hun Koning; en zij zullen vrezende komen tot den HEERE en tot Zijn Goedheid, in het laatste der dagen.

Koning; Vorst; Offer; Opgericht Beeld; Efod; Terafim:

deze 6 dingen zijn allemaal uitbeeldingen van de opgestane HEERE.

Openbaring 19:6 e.v.:

En ik hoorde als een stem ener grote schare, en als een stem veler wateren, en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Hallelujah, want de HEERE (Jehovah), de Almachtige God, heeft het Koningschap aanvaard, en als Koning geheerst. Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, en Hem de Heerlijkheid geven; want “de bruiloft des Lams” is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid.

Er staat veel in dit vers, namelijk:

– De bruiloft komt, wanneer de HEERE Zijn aardse koningschap heeft aanvaard.

Dat is bij de aanvang van de 1000 jaar.

De mens gaat niet naar de bruiloft, maar de bruiloft komt tot de mens.

De bruiloft is op deze aarde en de bruiloftszaal is de aarde.

- De 1000 jaar van "De Bruiloft des Lams" is niet het huwelijk, maar het feest wat er aan voorafgaat.
- De bruid van de toekomst, is "de vrouw der jeugd".
- Degenen die tot de Bruiloft geroepen zijn, gaan de 1000 jaar in.

(*Mattheüs 22:1-14*)

De bruiloft des Lams is op de aarde en heeft dus niets met de verhouding **tussen** de HEERE en de Gemeente, het Lichaam van Christus te maken.

De Bruidegom is Christus en Zijn lichaam.

De wet en haar functie

De Bedeling van de wet begon bij de uittocht uit Egypte, want daar werden de "kinderen (= zonen) Israëls" tot "Volk Israël"

De wet zelf kwam niet bij de Uittocht, maar 50 dagen later.

Dus met een vertraging.

Exodus 19:1: Op de 1e van de 3e maand, bij de Sinai.

Exodus 19:11, 16: En na 2 dagen, op de 3e van de 3e maand, kwam de wet.

Als Israël op de 14e van de 1e maand wegging uit Egypte, is dit:

$17 + 30 + 3 = 50$ dagen

Het einde van de wet hebben we al besproken, want die is af te leiden uit de kwestie over het huwelijk.

Romeinen 10:4:

Het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid van een ieder die gelooft.

Galaten 3:19:

De wet was er, tot dat het Beloofde Zaad gekomen zou zijn.

De Bedeling der wet, werd door de dood van de HEERE Jezus beëindigd.

Vanaf die tijd staat niemand meer onder de wet.

En wanneer men zichzelf toch onder de wet plaatst, is dit de uitdrukking van nog "onvolwassenheid", en is eigenlijk de uitdrukking van "ongeloof".

Waartoe was dan de wet? Wat werd je er wijzer van? En waar getuigt de wet nog meer van?

Romeinen 3:20:

Door de wet: Is kennis der zonde.

Namelijk het leren kennen van de zonde, en de zonden.

Namelijk kennis hebben van de zondenatuur van de mens.

Dit is natuurlijk heel belangrijk om te weten.

Namelijk ons zondeprobleem en de verlossing daarvan.

Uiteraard niet, om je daarom onder die wet te stellen.

Want als je die wet, die op het vlees gelegd was, wilt volbrengen, dan brengt dit juist geen leven voort, maar dan gaat het vlees juist bovenmate zondigen.

En de zonde bewerkt weer de dood.

Romeinen 3:20:

Daarom zal uit de werken der wet, geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem"...
(Misschien voor elkaar, maar niet voor God.)

Romeinen 3:21,23:

De wet, openbaart Gods rechtvaardigheid!!!!

Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van (in) de wet en de profeten.

Romeinen 4:15:

De wet wekt toorn.

En waar geen wet is, is ook geen overtreding.

Romeinen 5:20,21:

Als de zonde toeneemt (door de wet), wordt de genade veel meer overvloediger, en zou genade heersen door rechtvaardigheid (die uit het geloof is), tot in het eeuwige Leven, door Jezus Christus onze HEERE.

Romeinen 7:5:

De wet draagt vrucht voor de dood.

Romeinen 7:7, 8:

De wet wekt begeerlijkheid op.

De zonde vindt zijn oorzaak in de wet.

Romeinen 7:9:

De zonde wordt levend door het gebod, door de wet.

Romeinen 7:11:

De wet heeft mij verleid en gedood.

Romeinen 7:13:

De zondige natuur van de mens droeg door de werken der wet meer vrucht, omdat de overtredingen, door diezelfde wet, toenamen.

Romeinen 7:14:

De wet is Geestelijk, maar ik ben vleselijk.

Romeinen 8:3:

Door het vlees is de wet krachteloos.

Romeinen 8:7:

De natuurlijke mens onderwerpt zich der wet Gods niet, en hij kan ook niet!!!!

Als er geen wet is, die mij verbiedt om door een rood verkeerslicht te rijden, dan kan ik zo vaak door het rode licht rijden als ik wil, en dan ben ik niet in overtreding.

Galaten 3:19-29:

De wet is om der overtredingen wil, daarbij bijgesteld

1 Korinthe 15:56:

De (drijvende) kracht der zonde, is de wet

Hebreeën 7:18, 19:

De wet : openbaart Gods Heiligheid

: openbaart Gods Genade

: openbaart Gods Rechtvaardigheid

: openbaart daardoor dus de zondenatuur van de mens

: openbaart de verdorvenheid van de mens

: openbaart de onrechtvaardigheid van de mens

: openbaart dat de mens niet te verontschuldigen is

Lukas 24:24:

En Hij zeide tot hen: O, onverstandigen en tragen van hart, om te geloven, al, hetgeen de profeten gesproken hebben.

De HEERE wil, dat wij alles geloven hetgeen Zijn Woord zegt.
De wet getuigt van de rechtvaardigheid, die uit het geloof is!
Want de wet, spreekt over Christus!

Dit wil zeggen:

- De wet leert dat er vergeving van zonde is.
De mens hoeft niet zelf de straf voor zijn zonden te dragen.
De wet spreekt en getuigt over het offer, dat de HEERE Jezus zou brengen
De wet spreekt namelijk over het Offerlam Gods, Dat de zonden der wereld zou wegnemen.
- We zouden onszelf dan ook niet onder de wet plaatsen, maar de betekenis, de inhoud van de wet geloven.
- De wet verkondigt genade.

Johannes 5:44-46:

Hoe kunt gij geloven, gij, die eer van elkander neemt, en de eer, die van God alleen is, niet zoekt? Meent niet, dat Ik u verklagen zal bij den Vader; die u verklaagt, is Mozes, op welchen gij gehoopt hebt. Want indien gij Mozes geloofdet, zo zoudt gij Mij geloven; want hij heeft van Mij geschreven.

Als je de wet van Mozes gelooft, zou je ook Christus geloven, want de wet wijst op, en **getuigt van Christus, en Zijn werk.**

De wet spreekt namelijk over Plaatsvervanging!!!

Hebreeën 10:1:

Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaren geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegaan.

Onder de wet, moest ieder jaar geofferd worden, omdat die offers onvolmaakt waren. De wet had ook niet de functie, om verzoening tot stand te brengen, maar was alleen een "afbeelding" van Hem, Die verzoening tot stand zou brengen.

De wet was, en is dus "**typologie**".

Want: "het bloed van stieren en bokken kan de zonde niet wegnemen".

Hebreeën 10:5:

Daarom, komende in de Wereld, zegt Hij: "slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het Lichaam toebereid".

De offers uit het Oude Testament zijn uitbeeldingen van het Ene, Ware Offer, dat nooit meer herhaald hoeft te worden, omdat dit “volmaakt” is.

Namelijk het Offer van Christus Jezus de HEERE.

Het is tragisch dat de apostel Paulus deze dingen uiteen moet zetten aan hen die verondersteld worden de wet te verstaan, namelijk aan hen, die verondersteld worden, van de “Overzijde” te zijn: “Hebreeën”.

Het getal “4”

De “3” en de “4” staan in de Bijbel in nauw verband met elkaar.

4 = getal van de stoffelijke, vergankelijke, tijdelijke, vleselijke wereld, die dan ook gekenmerkt wordt door 4:

4 Elementen:

Vuur

Lucht

Water

Land

4 Jaargetijden:

Lente

Zomer

Herfst

Winter

4 Windrichtingen:

Noord

Oost

Zuid

West

4 Natuurrijken:

Mens

Dier

Plant

Mineraal

4 Dagdelen:

Ochtend

Middag

Avond

Nacht

Met als belangrijkste:

4 Aspecten van Christus:

Leeuw : Mattheüs; Koning; hemelsblauw

Os : Markus; Dienstknecht; purper

Mens : Lukas; Zoon des mensen; scharlaken

Arend : Johannes; Zoon van God; wit.

4 Uitdrukkingsvormen van God:

Elohim : Genesis 1:1 = God

Roeach Elohim : Genesis 1:2 = Geest van God

Jehovah Elohim : Genesis 2:4 = HEERE God

Jehovah Jehoshua : HEERE Jezus

Het 4e aspect van de Persoon van God is de HEERE Jezus.

Hij was tijdelijk, want Hij was vlees. (2 Korinthe 5:16)

De 4e Hebreeuwse letter = **ד** = de Daleth = de Deur; getalswaarde: 4.

Johannes 10:7:

De HEERE Jezus is de Deur.

Die Deur hebben we éénmaal nodig, om uit de "4" te gaan en de "5" binnen te gaan.

En vervolgens hebben we Christus nodig, Die de Levende Deur is geworden.

Hij is wel Dezelfde Persoon, maar in een andere hoedanigheid, nl: in hoedanigheid van "5e".

Ook in "spraak" kunnen we een reeks van 4 aangeven, met als hoogste de 5^e, namelijk: "gedachten".

4 Aspecten van "spraak"

1) **Melodie** = de "geest" van de woorden

Melodie = dat wat wij horen

Melodie bepaalt de betekenis, de gevoelswaarde van de tekst

Voorbeeld: "Wat is het mooi weer zeg" (de geest of de context, bepaalt de betekenis)

2) **Klinkers:**

Dit zijn de klanken en is dus een lager aspect van "taal".

Een klinker ontstaat doordat we lucht uitblazen, met gebruikmaking van de stembanden. Door de vorming van de mond en de neusholte ontstaat er een bepaalde klank

3) **Medeklinkers:**

Medeklinkers delen de klinkers in.

Het zijn de onderbrekingen in de klanken.

Het zijn die letters, die je niet kunt zingen.

Bij de medeklinkers onderbreken we de klank van de klinkers met het verhemelte, achter in de keel, met de tong tegen de lippen of tanden. Het zijn onderbrekingen in de luchtstroom.

De klank, het woord, de melodie, wordt onderbroken.

Daarom is het een veel lagere vorm dan de melodie, maar tegelijkertijd ordenen ze de luchtstroom tot woorden.

4) **Letters**

Letters zijn niet te horen, maar alleen te zien.

Het zijn een soort codes, om klanken vast te leggen.

Letters zijn zichtbaar en in de materie vastgelegd.

Letters zijn dan ook van tijdelijke aard.

2 Korinthe 3:6, 7:

De wet, die harde letters, zijn een bediening des doods.

Alleen de Geest maakt levend.

Daarom heeft het Hebreeuws alleen medeklinkers.

De geschreven tekst van het Woord Gods kent slechts medeklinkers, dat is namelijk: de zichtbare vorm (dat is 4) van de 3: dat is de nog niet in vorm gevatte gedachte. De gedachte wordt opgeschreven, namelijk: "Het Woord is vlees geworden", is tastbaar en zichtbaar geworden.

De laatste letter van het Hebreeuwse alfabet is de "taph", getalswaarde "400".

Het is de "4" op het hoogste niveau.

Het woord "taph" (de naam van deze letter) betekent "teken, kruis".

In het Hebreeuws alfabet wordt er niet verder geteld dan tot "400".

Het "kruis" is het einde van alles in deze zichtbare wereld.

4e Hebreeuwse Letter

Daleth = דָּלֶת = 400.30.4 = Deur

dal = דָּל = 30.4 = arm zijn

Dalah = דָּלָה = 5.30.4 = optrekken (uit de put); putten

thaf = תָּ = 400 = teken, kruis (laatste letter)

De HEERE Jezus is de Deur (*Johannes 10:1 e.v.*)

2 Korinthe 8:9:

Door Zelf arm te worden, heeft Hij ons rijk gemaakt.

Maar dit kon alleen via lijden, via het kruis, en via Zijn sterven

Het kruis is dan ook het einde van alle dingen; het einde van de "4".

Het begint met de "3", de onzichtbare gedachte, het idee, de logos; het drukt zich uit in de "4" (de zichtbare dingen) en die eindigen bij de "400" = het kruis, het einde van deze zichtbare, tastbare dingen.

Een anagram ervan:

דָּלֶת = 400.30.4 = Daleth; deur

דָּלָה = 4.30.400 = baren

De 4e dag

Genesis 1:14-19:

Op de 4e dag werden de lichtdragers openbaar, namelijk: zon, maan en sterren.

En deze lichten zijn tot "tekenen" en hebben dus een betekenis.

Ze zijn een type van het volk Israël.

Genesis 15:5:

De HEERE belooft dat het Zaad van Abraham zal zijn, gelijk de sterren des hemels.

Genesis 37:9, 10:

Jozef droomt daarover, en Jacob weet wat Jozef bedoelt.

Daniël 7:25: Heiligen der hoge plaatsen.

Daniël 8:10: Het heir des hemels

Openbaring 12:1:

Een vrouw die een mannelijke zoon baart en naar de moet woestijn vluchten en zij is bekleed met zon, maan, en sterren.

Genesis 1:3:

Als het licht in de wereld komt gaat de HEERE Zijn plannen, die tot de “volmaaktheid zullen leiden”, ten uitvoer brengen.

Als er dan op de 4e dag lichtdragers verschijnen (die dus op een aards niveau dat Licht van God verder verspreiden), weten we dat dit Licht, maar aan één volk was toevertrouwd, namelijk aan het volk Israël.

Romeinen 3:2:

Wat is het voordeel van de Jood?

Aan hen waren de Woorden Gods toebetrouwd.

Genesis 1:3:

Hier gaat het om het begrip: “het Licht” = Ha Owr = 200.6.1.5

Genesis 1:14:

Maar hier gaat het om “lampen” = Me Owr = 200.6.1.40

Eigenlijk betekent dit woord: “vanwege licht”

Deze “lampen” zijn er, op grond van: “Het Licht”.

Deze lichtdragers hebben alleen hun bestaansrecht “vanwege Het Licht”.

Het volk Israël was die Lichtdrager. Aan het volk Israël waren de Woorden Gods, namelijk het Licht van God, toebetrouwd.

Zij zouden dat Licht laten schijnen en bekend maken in deze duistere Wereld.

En de Lichtdrager bij uitstek, is de HEERE Jezus, Die in de 4e bedeling kwam, gekomen onder de wet. (*Galaten 4:5*)

Want Hij is in het bijzonder: “Het Licht der Wereld”, uit: *Genesis 1:3; Johannes 1:1 e.v.; 9:5; Handelingen 13:47; 1 Petrus 2:9; 1 Johannes 2:9,10; Filippenzen 2:15* als licht(sterren).

Deze Lichten zijn er

: Om tussen dag en nacht (= licht en duisternis) scheiding te brengen

: Tot tekenen: ze hebben namelijk een betekenis

: Zij hebben iets te zeggen;

zij zijn verkondigers van het “Licht”, in een duistere wereld

: “Tot gezette tijden” (*Genesis 1:14; 17:21; 18:14; 21:2*)

: Tot “dagen en jaren”

De “gezette tijd” is in hoogste instantie het tijdstip waarop de Zoon, namelijk: Christus Jezus geboren zou worden, namelijk: op zou staan uit de dood.

De tijdrekening in de Bijbel wordt aan de geschiedenis van Israël gerelateerd, omdat de natuurlijke tijdrekening, op grond van de zon, maan, en sterren verloopt. (Maan of maand is in het Hebreeuws hetzelfde woord.)

Zowel Israël als de Gemeente worden voorgesteld als "Lichten in een duistere wereld.

En zowel Israël als de Gemeente worden voorgesteld als zand, dat uit de zeeën, uit de volkeren, aan land komt; en dus toegevoegd wordt.

De 4e Stamvader

1 Kronieken 1:2:

Kenan = 50.50.10.100 = קיננ

Kaïn = 50.10.100 = קינ

Kana = 5.50.100 = קנה

50.100 = קנ

= verwerven; in bezit krijgen, kopen,
spies, doorsteken, jammerklacht

Kaïn : Type van het natuurlijke Israël

Hij/Zij sloeg zijn/haar (b)Broeder dood

Daarom zal hij/zij zwerfende en dolende op de aarde zijn

Genesis 4:12 -14:

Kaïn verborg zich voor de HEERE, en de HEERE verborg Zich dus voor Kaïn.

Maar wie Kaïn dood zou slaan, zou door de HEERE 7-voudig gewroken worden.

(7x; of 7x 70 = een volkomen wraak)

Genesis 4:15:

De HEERE stelde aan hem/haar een teken.

(zon; maan; sterren; besnijdenis; wet)

Kaïn: Als zelfstandig naamwoord = "spies"

2 Samuël 21:16: De spies om David mee te doden.

Kaïn, (het volk Israël) is dan ook "die spies", die de Zoon van David doodde.

(Zacharia 12:10)

Genesis 4:16:

Kaïn vertrekt naar "Nod" = dwaling, omzwerfing, te beklagen

Hij gaat verder dan het oosten, verder dan de oorsprong, en dus verder dan Godzelf. Kaïn zegt daarmee dat hij wijzer is dan Godzelf.

Kanaän = 50.70.50.20 = (190) = vernederen; verootmoedigen; koophandel

Kanah = 5.70.50.20 = (145) = wijngaard

Genesis 5:12-14:

Dit is het enige wat we van deze Kenan weten.

Kenan: Is 70 jaar bij geboorte van Mahalallel.

Is 840 jaar als hij sterft

Een verhouding, van "1" staat tot "12".

Kenan wordt gekenmerkt door 12 (heerschappij; 12 stammen Israëls).

Kenan is er dus ook eerder dan Mahalallel.

Kenan = type van het volk Israël

Mahalallel = type van de gemeente met haar oorsprong in Israël = Kenan

Lukas 2:36:

Vermeldt ons de geschiedenis van een vrouw (H)anna.

Als maagd trouwde zij, maar zij bleef blijkbaar "maagd".

En na 7 jaar met haar man geleefd te hebben, stierf haar man en hier is ze 84 jaar.

Eveneens een verhouding van "1" staat tot "12".

Kenan 70 840

(H)anna 7 84

(H)Anna, als type van het gelovig overblijfsel van Israël.

Deze Anna, heeft dezelfde naam als de moeder van Samuel.

Hanna was onvruchtbaar, maar er wordt toch wat geboren.

Hanna droeg Samuël.

Deze Anna, die kennelijk geen kinderen had (dus ook onvruchtbaar was), ontving van de HEERE ook een Zoon: in haar armen; namelijk: het "beloofde Zaad", waarvan Samuël een type is.

Hanna = Chan = 50.8 = Genade

1 *Kronieken 4:4:* Fanuel of Pniël = 30.1.6.50.80

= Aangezicht van God

= Verschijning van God

Aser = 200.300.1 = De Gezegende, welgelukzalig

De 4e vrucht

Vijgenboom; de vijg = **תאנא** = 5.50.1400 = 456 = thanah

Uitbeelding van:

Uiterlijk vertoon = de vruchtbaarheid van de eerste Adam
= de “vruchtbaarheid” van de mensheid in Adam
= embleem en uitbeelding van de Staat Israël

Genesis 3:7:

....zij hechtten vijgenboombladeren samen tot schorten.....

Deze vijgenboombladeren dienden voor het bedekken van de geslachtsorganen.
Er leek of er heel wat verscholen lag achter zulke grote vijgenboombladeren,
maar het was de dood. Hun eigen vruchtbaarheid was helemaal niets.
Ze kregen van de HEERE er dierenvellen voor in de plaats.
Ze werden gehuld in het kleed van het Lam.
: de omhulling van een Ander; bekleed met de gerechtigheid van Christus.

Mattheüs 21:19:

De HEERE zoekt vijgen aan de vijgenboom, maar vindt slechts bladeren.
De boom is onvruchtbaar en er wordt niets voortgebracht.

Mattheüs 24:32:

Het uitbotten van de vijgenboom.
De vijgenboom was verdord, maar in de toekomst zal er weer leven in komen.

Lukas 19:1- e.v.:

Zacheüs, 'n belastingambtenaar, zit in de vijgenboom
Zacheüs = zuiver zijn

Een vijg wordt in verband gebracht met het geslachtsorgaan.
De vijg schijnt dezelfde vorm te hebben en zit vol zaad.
Vijgen zijn schijnvruchten.
De vijg is dus eigenlijk geen vrucht.
De vruchtjes zijn de kleine harde pitjes, die binnenin de vijg zitten.
De vijg is eigenlijk de bloembodem, die om de pitjes heen gegroeid.
De vijg is een beeld van de vruchtbaarheid van de mens. Een vijg heeft met “veel worden” te maken; een talrijk zaad.
De vijgenboom is in de Bijbel een type van de “Staat Israël”.

Joël 1:7:

De vijgenboom wordt in verband gebracht met “schuim”.

De vijgenboom staat voor de uiterlijke, zienlijke wereld, die zich maar vernieuwde en zich ontwikkelt. Maar die ontwikkeling leidt echter niet tot God.

Hosea 9:10:

Ik vond Israël als druiven in de woestijn, Ik zag uw vaderen (van Israël) als de eerste vrucht aan den vijgenboom in haar beginsel; Maar zij gingen tot Ba-al Peor, en zonderden zich af tot die schaamte, en werden gans verfoeilijk naar hun boelerij.

Hier worden de afstammelingen van Abraham met de vijgenboom in verband gebracht. Het gaat over de tijd dat er nog geen “Staat Israël” was.

Israël ging over tot afgodendienst en de vijgenboom werd onvruchtbaar.

Jeremia 8:13:

Ik zal hen wegwerpen...

Er zijn geen vijgen aan de vijgenboom.

Er groeit aan Israël geen vrucht meer (geen druiven en geen vijgen).

Zelfs de bladeren zijn afgevallen.

De uiterlijke verschijning van de “Staat Israël” bestaat niet meer.

Jeremia 24:1 e.v.:

Er waren 2 vijgenkorven.

In de ene korf waren zeer goede vijgen; en in de andere korf waren zeer boze vijgen.

De HEERE zegt:

Gelijk de goede vijgen, zo zal Ik de weggevoerden van Juda kennen.

Ik zal Mijn oog op hen stellen, ten goede.

Ik zal hen weder brengen in dit land.

Gelijk de boze vijgen, zo zal Ik Zedekia, zijn vorsten, en het overblijfsel van Jeruzalem overgeven tot beroering, ten kwade.

Deze “goede en slechte” vijgen zijn een uitbeelding van “gelovige” en “ongelovige” Israëlieten.

Lukas 13:6:

Een zeker Man had een vijgenboom in Zijn wijngaard, en Hij kwam en zocht vrucht daarop, maar vond ze niet.

De wijngaard: een beeld van het Verbond met Abraham

De vijgenboom: een beeld van het Verbond der wet.

De wet is in het Verbond met Abraham geplaatst.

De uiterlijke vorm van Israël heeft haar wortels in het Verbond met Abraham.

Lukas 13:7:

Er blijkt al 3 jaar, al 3 bedelingen, geen vrucht aan de vijgenboom te groeien.

De gehele mensheid, maar in het bijzonder het volk Israël, brengt alleen maar "schijnvruchten" voort.

Op grond van de belofte, zou Deze Man "vrucht" aan de vijgenboom kunnen verwachten.

Maar er is niets te vinden, alleen "uiterlijk vertoon".

De Man wil dan ook de vijgenboom omhakken.

Maar de wijngaardenier zegt dan: HEERE, laat hem ook nog dit jaar, totdat Ik om hem gegraven, en mest gelegd zal hebben.

En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult Gij hem namaals uithouwen.

Weer horen "3" en "4" bij elkaar.

De boom staat er 3 jaar (belofte heeft gestalte gekregen in het volk Israël) en vervolgens komt er een 4^e jaar bij: er wordt een 4^e (wet) aan toegevoegd.

Mattheüs 21:18 e.v.; Markus 11:12 e.v.:

De vervloeking van de vijgenboom.

De ongelovige Joodse staat stelde uiterlijk wel wat voor, maar zij droeg geen vrucht.

Daarom werd zij vervloekt.

Pas als Christus in de toekomstige eeuw zal regeren, zal de Vijgenboom, namelijk Israël, weer vrucht dragen.

Wij zien vandaag wel een vijgenboom (geen uitbottende), maar het is een verdorde vijgenboom.

Israël leeft nog steeds in ongelof.

Johannes 8; 14:30; 16:11; Efeze 2:2:

En de satan is hun god.

Satan is god van alle ongelovige volken, en in bijzonder van het ongelovig Israël

Na de 70^e week wordt Israël terugverzameld, dat is het uitbotten van de vijgenboom.

Maar ook dan zit er nog geen vrucht aan.

Vijgenboom = 5.50.1.400 = Thanah = begeerte, genegenheid, wederveraring

Ook de boom in de Hof was zeer begerlijk.

En deze boom, die van "kennis van goed en van kwaad", is dus een type van de wet.

De 4e kleur

Groen = Jaraq = ירק = 100.200.10 = spuwen

Groen = Lach = ללח = 8.30 = 38 = niet gedroogd, vers, natuurlijke kracht

38 = De man, die 38 jaar ziek op bed ligt. (*Johannes 5*)

= Israël wandelde 38 jaar in ongeloof door de woestijn

(*Deuteronomium 2:14*)

Tijdens die 38 jaar: uitgedroogd, verouderd en nabij de verdwijning

Maar **na** 38 jaar: niet meer uitgedroogd, vers en levend

vanuit de opstandingskracht